

El cant de la Gorgona

Albert Arribas

PERSONES DRAMÀTIQUES

El MARC, mitjana edat.

El NIL, 25 anys.

La COLOMBIANA, edat avançada i indefinida.

El signe — indica un silenci o qualsevol altra mena de rèplica no verbal.

El signe / indica el moment precís en què comença la rèplica següent.

Una habitació a Badalona, higiènica i deteriorada.
El Nil té una mà sobre l'espatlla del Marc.
Hi ha vòmit a terra.
Els dos es miren el vòmit una bona estona en silenci.
Se sent passar una rua de carnaval.
Els dos es miren el vòmit una bona estona en silenci.

MARC.
Ja està.

NIL.
Si tu ho dius.

MARC.
No passa res.

NIL.
Millor.

MARC.
Ja està.

NIL.
—

MARC.
La puta.

NIL.
Et trobes bé?

MARC.
Et dic que ja està.

NIL.
Com vulguis.

MARC.

—

NIL.

Només intentava ser amable.

MARC.

Per què?

NIL.

Mira, abans eres amable.

MARC.

Treu-me la mà del damunt.

Ei Nil no ho fa.

NIL.

Ho eres amb tothom. Amb mi i amb tothom.

MARC.

Hòstia, ha plogut una mica des de l'últim cop que tu i jo vam ser amables amb algú.

NIL.

No tant.

MARC.

—

NIL.

Un mes.

MARC.

Collons.

NIL.

Fins fa un mes fins i tot miraves als ulls quan algú et parlava.

MARC.

Queda tot tan lluny.

NIL.

—

MARC.

Un mes, només, fa?

NIL.

—

MARC.

Sí que oblidem ràpid les coses.

NIL.

—

MARC.

Tothom de festa i fa només un mes, en canvi.

NIL.

Doncs jo/

MARC.

Tu?

NIL.

—

MARC.

Tu?

NIL.

Encara recordo la primera nit. La seva primera nit com si fos ahir mateix.

MARC.

—

NIL.

Quan ens vam trobar que ens l'havien encolomada/

MARC.

—

NIL.

Aquí amb nosaltres, i ja ha passat mig any, des d'aquella primera/

MARC.

—

NIL.

Mig any, i encara/

MARC.

—

NIL.

Encara tinc gravat aquí al cap cada detall.

MARC.

Collons, quina memòria.

NIL.

La "tarada amb els cabells despentinats", li vam dir.

MARC.

—

NIL.

Li vam dir així. Li vas dir/

MARC.

No li tornis a dir així en ta puta vida, a la Gertrudis.

Silenci.

NIL.

Nosaltres ens la miràvem en silenci.

MARC.

—

NIL.

La teníem donant voltes i cridant per l'habitació com si fos l'única que existís en aquest món.

MARC.

—

NIL.

Abans que ens l'encolomessin aquí, havíem estat la major part del temps en silenci.

MARC.

—

NIL.

La sabia llarga, la molt/

MARC.

—

NIL.

Havia marcat territori d'una manera tan salvatge que els nous aquí de cop érem tu i jo.

MARC.

—

NIL.

I llavors no sé què va passar/

MARC.

Que et fotia vergonya somriure.

NIL.

Com?

MARC.

Et vaig veure somriure, te n'amagaves.

NIL.

Potser sí.

MARC.

En tots els putos anys que portàvem aquí sols, abans, no sé si t'havia vist mai somriure.

NIL.

I després no sé què va passar, que de sobte semblava que us haguéssiu d'entendre perfectament, entre vosaltres, com si tinguéssiu alguna cosa en comú que la resta no hauríem pogut entendre mai.

MARC.

Que m'estàs demanant que et faci un petonet?

NIL.

—

MARC.

Pobret meu, va sentir enveja.

NIL.

Vaig sentir que podies arribar a ser amable amb desconeguts.

En Nil enretira la mà de l'espatlla del Marc.

MARC.

I tant. I amb desconegudes.

NIL.

Que ho fas tot plegat menys dolorós. Si ho vols, si vols ser amable.

MARC.

Sí. I si no ho vols, de vegades també.

Silenci.

NIL.

A mi m'ha costat segles. Encara em sento a punt de tornar-hi a relliscar.

MARC.

Gràcies.

NIL.

—

MARC.

Ara ja està.

NIL.

Encara sento que puc tornar a relliscar-hi en qualsevol moment si no vaig amb peus de plom.

MARC.

No ha passat res.

NIL.

Doncs perfecte.

MARC.
Què collons vols?

NIL.
M'has tacat les sabates.

Silenci llarg.

MARC.
Què cony vols que t'expliqui?

NIL.
Què?

MARC.
Mira, fem una cosa.

NIL.
No vull res.

MARC.
T'explico tot el que vulguis saber. Tot. I em deixes en pau d'una puta vegada.

NIL.
No vull que m'expliquis res, avui.

MARC.
Fes-me preguntes, si tens pebrots. I si no en tens, doncs calla. Fes el que et surti de la punta de la polla. T'ho respondré tot, em sents? Amb pèls i senyals. Amb detalls. Amb detallets. Encara que me'ls hagi d'arrencar de les entranyes o me'ls hagi d'inventar com si fossin les úniques coses segures que em queden en aquesta puta vida.

NIL.
Per què?

MARC.
Tu pregunta'm el que et roti, que jo et responc el que faci falta.

NIL.
—

MARC.
Quan estiguis fins als ous de mi, si trobes que en algun moment el que dic és un conyàs, travesses aquesta porta i els hi cantes als d'aquí fora que vull estar sol, que vull que em deixeu en pau d'una puta vegada, que no vull sentir més la vostra merda, hòstia, que l'únic que us demano a tots plegats és una miqueta de silenci.

MARC.
Els hi dius que es fotin la seva puta festa pel cul.

MARC.
Crec que no és tan difícil d'entendre.

NIL.

Segur que no vols un protector d'estómac?

MARC.

Suposo que tindrè diners per comprar-te unes sabates noves, no pateixis, si és això el que et preocupa.

NIL.

Diners sempre en fan falta.

MARC.

I tant.

NIL.

Marc/

MARC.

Amb els desconeguts sovint és més fàcil ser amable, no? Cal tenir-ho present per entendre algunes coses.

NIL.

Suposo que sí.

MARC.

I tant que sí.

NIL.

Què vols que et preguntí?

Silenci.

MARC.

A tu què et faria més mal que et preguntés?

NIL.

Per què t'amagues?

MARC.

Jo era bo, creu-me.

NIL.

—

MARC.

Tenia grandesa, hòstia puta. Era boníssim. Boníssim.

NIL.

Sí.

MARC.

Quan has escalat fins al més alt, fins al puto cim més empinat, i li has aguantat la mirada a la perfecció durant uns segons —de vegades amb uns segons n'hi ha prou—, t'adones que has de fugir, que aquesta és l'única sortida mínimament sensata que et queda. A partir d'aquest moment, la baixada sempre és el més llarg. No hi ha res tan

real, ni les quatre peces de merda que havies aconseguit arribar a tocar. El més llarg sempre és la baixada, aquest és el puto purgatori.

NIL.

Sí, a mi em va tocar la BonoLoto quan era petit.

MARC.

NIL.

Què passa? És veritat.

MARC.

NIL.

Li va tocar al meu avi, però em va deixar a mi els diners.

MARC.

Encara hi fot pudor, aquí. Hòstia puta, és fastigós. S'haurà de ventilar bé.

NIL.

Primer ho hauríem de fregar.

MARC.

No fas bona cara, tu, avui.

NIL.

Dec estar cansat.

MARC.

Jo era boníssim. Era el puto amo.

NIL.

De fet tampoc no eren tants diners.

MARC.

NIL.

Aquell dia el premi es va haver de repartir entre força gent.

MARC.

NIL.

Ho has empastifat tot, no sé si te n'adones.

MARC.

Que et fot fàstic?

NIL.

MARC.
Deu ser pitjor banyar-te a pèl en la teva merda.

MARC.
Sucar els cabells en els teus orins.

NIL.
Vols que et deixi roba neta?

MARC.
En aquesta d'habitació sempre hi ha fotut una pudoreta estranya, me cago en déu. De fet hi fotia una pudor terrible el dia que ens hi van "encolomar" la Gertrudis, però la filla de puta no es va queixar de res.

NIL.
Et trobes bé?

MARC.
No siguis injust amb ella.

NIL.
Jo no culpo / ningú.

MARC.
Va fer el que va poder.

Silenci.

NIL.
Saps perfectament que això és mentida.

MARC.
Potser tornaré a vomitar.

NIL.
Millor que no.

MARC.
Et molesta?

NIL.
Sí.

MARC.
—

NIL.
Sí, esclar que em molesta.

MARC.
Doncs així m'aguanto.

NIL.
Aguanta, aguanta que és el que fem tots.

MARC.
Per això sempre has tingut tan poca simpatia per ella.

NIL.

MARC.
És una de les coses que encara no he entès.

NIL.
Jo tampoc no he / entès

MARC.
I cada cop ho entenc menys, si vols que t'ho digui.

NIL.

MARC.
A sobre feia tan bona olor.

NIL.

MARC.
Era tan dolça.

NIL.

MARC.
Era tendra com els llavis d'una nena de quinze anys.

NIL.
Aquí cadascú té els seus propis maldecaps.

MARC.
Per molt que t'ho hagi guanyat a pols, el dia que entens que ets el rei del mambo, també entens que la teva puta vida ha estat i serà sistemàticament aleatòria.

NIL.

MARC.
No és un maldecap, és una altra cosa.

NIL.
No ho deia per tu.

MARC.
El dia que ho entens, entens que a cada puta passa que aconsegueixes fotre per avançar et trobes més al límit de la paràlisi. Que el reconeixement extern sempre és arbitrari, i el teu interior, com a mínim, trampós.

NIL.
M'alegro que encara quedi algun artista realista.

MARC.
—

NIL.
Marc/

MARC.
Què cony m'has d'explicar a mi? Ho sé perfectament, que és mentida. Ho sé com ningú que és mentida que va fer el que va poder. Però la tia almenys va ser honesta amb ella mateixa.

NIL.
Al principi eres tu qui la culpava.

MARC.
Era jo?

NIL.
No em miris així, per favor.

MARC.
Simplement va fer el que li va donar la puta gana.

NIL.
Què vol dir que va ser honesta?

MARC.
S'ha de vomitar tot, primer, per arribar a entendre segons què.

NIL.
—

MARC.
El teu interior és un fill de puta trampós mentre hi tens qualsevol collonada.

NIL.
Sempre em sorprendrà que per tu les coses siguin tan senzilles.

MARC.
T'has de buidar per arribar a una mínima sinceritat amb tu mateix, si vols arribar a entendre què volen dir, les coses.

NIL.
—

MARC.
Jo ja no sóc un artista.

NIL.
Aquí cadascú té els seus maldecaps.

MARC.
Ho dius per mi?

NIL.
Si no ho vols entendre simplement ets un irresponsable.

MARC.
Quins són els teus?

NIL.
Parlo d'ella.

MARC.
Tu quins maldecaps tens?

NIL.

MARC.
Pregunta-m'ho.

Riu.

MARC.
Pregunta-m'ho.

NIL.
Si ens hem de passar la vida tancats aquí, ja està bé que riguem de tant en tant, no?

MARC.
I tant.

NIL.
Jo tinc com un càncer que m'està matant per dintre.

MARC.
Doncs no hi ha mai res tan saludable com una rialla.

NIL.

MARC.
Seria repugnant que algú t'ho discutís, això.

NIL.

MARC.
Però d'aquí a fotre una puta festa, em sembla que hi ha una certa distància.

NIL.
Avui dia està de moda ser saludable.

MARC.
Imagina't.

NIL.

MARC.

Fins i tot el meu germà menja iogurts pel colesterol.

NIL.

MARC.

La gent avui en dia es fot iogurts pel colesterol.

Silenci.

NIL.

I per sentir-se menys inflats, també.

MARC.

També.

NIL.

Iogurts.

MARC.

Collons, diu el meu germà que fins i tot n'hi ha per les úlceres d'estómac.

NIL.

MARC.

Potser sí, hòstia, que acabarem tenint una societat més equilibrada, al cap i a la fi.

NIL.

Potser sí que un somriure, de tant en tant, pot arribar a curar algunes coses.

MARC.

Primer has de voler somriure, no?

NIL.

Encara que amb la Gertrudis ens pixàvem de riure gairebé cada dia, i ja veus, després.

Silenci.

MARC.

Ja veus. Després, sense ella, ens pixem de veritat.

NIL.

Aquella vegada que em va passar allò del número de loteria, que us vaig explicar que havia somiat amb aquell bitllet de loteria/

MARC.

Era brillant, la Gertrudis.

Silenci.

NIL.

Encara no l'he anat a comprar, saps.

MARC.

Algún dia ho hauràs de fer.

NIL.

Suposo.

MARC.

Algún dia hauràs de saber si el numeret dels collons és realment el premi de la teva vida.

NIL.

Hm. Quan sigui el moment ja el compraré.

MARC.

NIL.

De moment ja m'ha tocat la BonoLoto del meu avi.

MARC.

NIL.

No és que em deixés una fortuna, però encara no m'ho he polit tot.

Entra la colombiana.

MARC.

Se'ns va anar la puta olla, aquell matí.

NIL.

Fèieu uns crits, vosaltres dos.

La colombiana agafa una tovallola que hi ha a l'habitació i neteja el vòmit per sobre.

MARC.

Sembla que hagi passat un ou, de tot allò, i en realitat què?

NIL.

En realitat no.

MARC.

A tu et va agafar tan fort, que a veure qui t'eixugava les putes llàgrimes. Va ser la primera vegada que et vaig veure que t'estaves partint realment el cul després de no sé quants anys.

La colombiana marxa.

NIL.

Set

Silenci.

NIL.

Després de set anys.

MARC.

Després de set anys aquí sense obrir pràcticament la boca al meu costat, ell, amb la tia, vinga partir-se el cul.

NIL.

No n'hi devia haver per tant.

Torna a entrar la colombiana, agafa una altra tovallola i acaba de netejar el vòmit.

MARC.

Calla, calla, i el cop que va fotre tots els mobles al passadís?

NIL.

Sí.

MARC.

Al mig del passadís.

NIL.

Fins i tot la fotocopiadora.

La colombiana surt.

MARC.

Era molt bèstia, la filla de puta, quan volia.

NIL.

Sí.

MARC.

La fotocopiadora, hòstia amb la fotocopiadora.

La colombiana entra i es posa a fregar el terra sense obrir cap finestra.

MARC.

Des d'aquell dia me les he hagut d'apanyar amb l'escàner.

NIL.

—

MARC.

És lent de collons, però també és molt més ecològic.

NIL.

La idea dels mobles la vas tenir tu, oi?

MARC.

Era tan brillant. Tota la casa es va tornar boja. L'AnaMari, i l'altra, la comsedigui, la que també és colombiana, corrent amunt i avall desesperades, amb les escombres a la mà, fotent crits i trepitjant la roba que hi havia escampada pel terra i estirant-li els

cabells d'aquella manera mentre la tia cantava una cançó de bressol. Una puta cançó de bressol.

NIL.

Va ser la primera vegada que es va enfilar dalt de l'armari.

MARC.

La primera?

NIL.

MARC.

Jo l'únic que sé és que li estiraven dels cabells amb una mala folla... I la puta cada vegada estava més esplèndida.

La colombiana agafa uns papers i els posa a sota dels peus del Nil per poder acabar de fregar tot el terra.

La colombiana surt.

NIL.

I no baixava d'allà, evidentment.

MARC.

Tenia una veu al·lucinant.

Silenci.

NIL.

Una nit, mentre m'estava al llit donant voltes, inquiet perquè no m'aconsegua adormir, em va semblar sentir-la, la seva veu, des de racons estranys de l'habitació, i ja no vaig ser capaç de treure-me-la del cap quan tancava els ulls. I quan us posàveu a xerrar entre vosaltres, creient-vos que jo ja estaria somiant en vés a saber què, els ecos de la seva veu se'm barrejaven amb les vostres rialletes de cada nit.

MARC.

La cabrona t'atrapava pels collons i no et deixava escapar.

NIL.

MARC.

Tenia una veu tan trista i tan alegre alhora.

NIL.

Si aquest lloc fos seriós, els armaris no es podrien separar de les parets.

MARC.

Queixem-nos.

NIL.

Esclar.

MARC.
Organitzem-nos i protestem.

NIL.

MARC.
Tornem a fer barricades.

NIL.
Si fos seriós, aquí no hi hauria mobles que et poguessin servir per fer estupideses.

MARC.
Rejovenim-nos i podem tornar a creure que la màgia existeix.
Tu quina edat tens?

NIL.
Vint-i-cinc anys.

MARC.
Que jovenet.

NIL.
La dèria de les fotocòpies et va agafar de cop al cap de poc que ens l'haguessin encolomada a l'habitació.

MARC.
A ella li agradava anar a fer fotocòpies.

NIL.
Sí, ja ho sé.

MARC.
Li encantava, anar a fer fotocòpies.

NIL.
Ja ho sé, no cal que m'ho diguis.

MARC.
Ens passàvem les tardes senceres tancats a la saleta, oi? I fotocopiàvem la tira de paperassa. Muntanyes senceres de parides, totes les collonades que ens deixava la colombiana. Al final teníem més feina que a la copisteria d'aquest barri de mala mort.

NIL.
No és gaire difícil.

MARC.
No. Sobretot si fots fotocòpies només per no quedar-te aturat. I quan se'ns acabaven els papers, pillàvem qualsevol puto llibre que trobéssim.

NIL.

MARC.
Ho deia d'aquesta manera, "per no quedar-nos aturats".

NIL.
I el fotocopiàveu.

MARC.
Eren sobretot llibres teus.

NIL.
Sí.

MARC.
Eren llibres curiosos, de vegades.

NIL.
Sí.

MARC.
Eren llibres divertits.

NIL.
I ella venia i em demanava permís.

MARC.
I tu l'hi donaves.

NIL.
Esclar.

MARC.
Abans llegies bastant.

NIL.
I vosaltres fotocopiàveu els meus llibres pàgina rere pàgina. Durant tota la tarda.
Tancats allà dins.

Silenci.

NIL.
Per no quedar-vos aturats.

MARC.
La Gertrudis sempre mirava la llum de la màquina directament, apropant-hi la cara,
com si a cada puta pàgina el que desitgés en el fons fos arribar a perdre la vista.

NIL.
Avui no n'aniràs a escanejar papers?

MARC.
Com si volgués arribar a quedar-se cega.

NIL.
—

MARC.
Que se li despregués la retina de tant mirar directament la llum de la fotocopiadora.

NIL.

També te n'aniràs, avui, a escanejar papers?

MARC.

Aquesta és la pregunta més interessant que em fotràs?

Silenci.

NIL.

Després que es/

MARC.

—

NIL.

Se n'anés, estava convençut que ho deixaries córrer. Per què segueixes escanejant uns documents que no necessita ningú?

MARC.

Perquè un dia, quan menys t'ho esperes, descobreixes que l'únic que et pot oferir un sentit, encara que sembli absurd, és construir-te un ritual i repetir-lo, i mantenir-lo, i defensar-lo.

NIL.

El ritual el podia entendre mentre hi era la Gertrudis.

MARC.

Després és quan té algun sentit, creu-me.

NIL.

Tu creus?

MARC.

Fots una mà oberta damunt del paper, pressiones el botó amb dos dits, esperes uns segons, mires la llum recorrent el document de dalt a baix o aixeques la vista sense dirigir els ulls cap a res en concret, notes la vibració que t'arriba de sota el palmell, esperes uns segons més i treus el full i en poses un altre.

NIL.

Et va explicar alguna cosa de mi?

MARC.

Alguna cosa que jo no sabés?

NIL.

Què et va explicar, de mi?

Entra la colombiana. Du un collar hawaià. Posa dues tovalloles netes als penjadors de l'habitació.

MARC.

Si aquest lloc fos seriós, tu i jo no compartírem habitació.

NIL.

Aquest lloc és millor que el parc per on surts a passejar els dies que està núvol.

MARC.

Normalment no hi vaig, al Parc de l'Abocador.

NIL.

Ah no?

MARC.

No, prefereixo perdre'm pels carrerons d'aquesta merda de barri.

La colombiana recull dels papers de terra.

NIL, a la colombiana.

Gràcies.

MARC.

Encara no està sec.

NIL.

—

MARC.

T'ha costat uns quantes setmanes parlar de la Gertrudis.

NIL.

Has estat tu el que ha vomitat, no jo.

MARC.

I tornaré a vomitar si aquests no es foten la seva puta festa pel cul, t'ho juro.

La colombiana surt.

NIL.

És carnaval.

MARC.

M'importa una merda, el que sigui.

NIL.

No podem prohibir que s'ho vulguin passar bé.

MARC.

Ja ho sé que vaig ser jo qui la culpava.

NIL.

Érem els dos.

MARC.

—

NIL.

La "tarada dels cabells despentinats".

MARC.

Aquesta parida només l'hi vam dir els primers dies.

NIL.

Sí. Després, quan vau començar la comèdia de les fotocòpies, de seguida va passar a ser la Gertrudis. A mi no m'havia volgut dir mai el seu nom. Tu no li devies haver ni preguntat.

MARC.

NIL.

Abraça'm un moment.

MARC.

Per què?

NIL.

M'has embrutat les sabates.

MARC.

Avui fas bona cara, saps.

NIL.

MARC.

Què?

NIL.

Com es diu el teu germà?

Silenci.

MARC.

El meu germà?

NIL.

Què passa?

MARC.

Per què cony vols que et parli d'ell?

NIL.

Per què no m'has volgut dir mai el seu nom, / fins ara?

MARC.

Què t'agradaria saber, de mon germà?

NIL.

A ella l'hi vas explicar tot, no?

MARC.

No és tan important, t'ho asseguro.

NIL.

En set anys no t'ha vingut a visitar ni una sola vegada.

La colombiana, entra per deixar-los una bossa amb barrets de cartró, algun antifaç, un parell d'espanta-sogres i confeti.

MARC.

És un dels pocs que va entendre de debò que jo l'únic que demanava era que em deixessin en pau d'una vegada.

NIL.

I com es diu?

MARC.

L'únic que ho va entendre sense replicar. Que em deixessin desaparèixer del mapa.

Silenci.

NIL.

Marc?

MARC.

Ets el rei del mambo, hòstia. Saps que ets el puto rei. I la putada, de la mateixa manera que un colló de vegades no has pogut reprimir la necessitat d'exhibir-te, la necessitat de compartir un talent que hi era sense demanar gaires explicacions a ningú, hòstia, de la mateixa manera, la putada és que no pots evitar ser conscient de la teva impostura. No hi ha forma de treure't de sobre la consciència més íntima de la terrible manca de do que sempre has dissimulat, cap als altres i cap a tu. La putada és que no pots fer callar el martelleig constant de les grans mentides de la teva música. De la puta mentida que suposa tot plegat.

Li agafa la bossa a la colombiana. Ella marxa.

MARC.

Marcel.

Silenci.

NIL.

Què?

MARC.

Es diu Marcel.

NIL.

El teu germà?

MARC.

—

NIL.

Marcel?

MARC.
Què collons més vols?

NIL.
Puc fer alguna cosa per tu?

MARC.
Donar-me pasta.

NIL.
Preferiries haver-te quedat en aquell bosc de Finlàndia?

MARC.
No m'he queixat mai i, hòstia, ja hi porto vuit anys, aquí a Badalona.

NIL.
Però ja no toques ni compons res.

MARC.
Si de debò ho necessito, sempre puc sortir a fotre un tomb pels carrerons d'aquesta merda de barri. O pel Parc de la Mediterrània.

NIL.
A Finlàndia / encara

MARC.
Però si en els dos anys que m'hi vaig estar, a Hullujenuone, no recordo que arribés a acabar res decent.

NIL.
Vas acabar un disc.

MARC.
Vaig gravar un disc, que és diferent. Un disc de merda, per cert. I hòstia, et juro que perquè m'hi van obligar.

NIL.
A mi les teves lletres em van ajudar molt.

MARC.
Ah, si? A què? Si tot era una puta mentida.

Silenci.

MARC.
Coneixies la meva música, abans?

NIL.
No t'ho havia dit mai?

Silenci.

MARC.
Per què collons no m'havies dit en set anys que coneixies la meva música abans de venir-te a podrir en la mateixa puta habitació que jo?

NIL.

De debò que no t'ho havia dit mai?

MARC.

Què collons vols, de mi?

NIL.

Em sembla que si ja t'hagués conegut aleshores, no m'haurien impressionat igual, les teves cançons.

MARC.

Les coses importants les hem de fotre sols, no ens pot ajudar ningú.

NIL.

A mi les teves lletres, encara que tu les hagis oblidat, em van ajudar bastant, bastant, creu-me.

Silenci.

MARC.

Jo l'únic que recordo de Finlàndia amb una certa nitidesa és un cop de puny, hòstia puta, un cop de puny que em va deixar sense dentadura la primera tarda només arribar a aquella casa infecta, just abans de sopar.

NIL.

MARC.

Recordo bastant l'operació de les dents postisses. Un puto festival. Collons, explica-li a aquells sonats que una mica més d'anestèsia tampoc no hi sobraria. Si ja parlava un anglès de merda, imagina't el finès. El fill de puta del dentista me les anava ficant una a una mentre els hi feia brometes a dues ties que pul·lulaven per l'habitació. Devien estar fotent pràctiques d'odontologia. Tenien un accent preciós, això sí, el finès és la llengua més monòtona del món i alhora és la més musical que he sentit mai. No entenia res del que em deia aquell malparit, però a cada frase jo li anava fent que sí amb el cap, sense saber si em parlava a mi o a les dues titis, que al final s'estaven adormint, "yes yes, de puta mare", fins que em van deixar sortir d'aquella sauna unes quantes hores més tard. Evidentment sense haver sopat. Hòstia, qui ho diria que saben viure les emocions tan al límit, els finlandesos.

NIL.

I vas tornar per això?

MARC.

Hi vaig aguantar dos anys més.

NIL.

I l'únic que en recordes és un cop de puny?

MARC.

Saps què significa que t'arrenquin set dents de la mandíbula superior?

NIL.

No parlaves amb ningú?

MARC.
Set? Mira, compta-les.

NIL.

MARC.
Una. Dues. Tres. Quatre. Cinc. Sis. Ah no, eren sis. Eren sis.

NIL.

MARC.
Veus que estan més blanques? Ara són de plàstic.

NIL.

MARC.
Aquí, després de la merda de la Gertrudis, no sé com, també vam decidir callar, em sembla.

NIL.

MARC.
I si jo no hagués vomitat avui per culpa del puto carnaval dels collons, segurament tu no hauries ni tornat a obrir la boca.

NIL.
Abans d'ella havíem estat callats gairebé durant set anys.

MARC.

NIL.
No havíem ni arribat a tenir mai una conversa de més de quatre paraules seguides.

MARC.
Llavors devien ser les justes, quatre paraules de merda, de tant en tant.

NIL.
La teva música ajudava a entendre algunes coses, saps?

MARC.
Ja em diràs tu quines.

Silenci.

MARC.
Primer hauria d'haver oblidat la meva llengua, perquè tingués realment sentit pirar-me-les a Finlàndia.

NIL.

MARC.

Vaig fugir buscant el puto silenci en aquell cony d'idioma que jo no entenia, encara que primer hauria hagut d'oblidar el català i el castellà, perquè tingués realment sentit fotre el camp a l'estranger.

NIL.

Si jugués a la loteria i es complís el meu somni i em toqués aquell número, m'agradaria anar a una casa enmig d'un bosc.

MARC.

A Finlàndia?

NIL.

Tindria gràcia que fos la mateixa.

MARC.

Això si encara no l'han tancat.

NIL.

Tu vindries amb mi?

MARC.

No et fa por l'anestèsia finlandesa?

NIL.

Vols que me'n vagi?

MARC.

De vegades potser el dolor físic et torna a fotre al teu lloc, però normalment és insuportable i sobretot banal de collons.

NIL.

—

MARC.

Per què vols pirar-te-les?

NIL.

Tornaràs a vomitar?

Silenci.

MARC.

No surts?

NIL.

Vols que et porti alguna cosa per beure?

MARC.

Un conyac.

NIL.

Aquí fora només tenen fanta i coca-cola.

MARC.
Aigua.

NIL.
Nosaltres també ens podríem disfressar.

MARC.
Vés amb aquells i t'arrenco els ous d'una mossegada.

NIL.
Han portat pastissos.

MARC.
—

NIL.
De crema, de xocolata, de cabell d'àngel.

MARC.
Ara també te n'aniràs tu de carnaval com un imbècil?

NIL.
La rua de l'any passat pel passadís, ja no la recordes.

MARC.
Devia estar dormint en alguna banda.

NIL.
És possible.

MARC.
La de corregudes que deu haver vist, aquest passadís.

NIL.
—

MARC.
Es pot saber a qui cony li agrada el cabell d'àngel?

NIL.
Podríem anar-hi una estona.

MARC.
T'estic dient que si surto tornaré a vomitar.

NIL.
Ella hi hauria anat.

Silenci.

NIL.
Beu coca-cola.

MARC.
—

NIL.

Et sentiràs millor.

MARC.

Una mica d'alegria de tant en tant sempre va bé, suposo.

NIL.

Beu una mica de coca-cola.

MARC.

Hòstia puta, no siguis pesat.

NIL.

Aquest any han estat a punt de no celebrar-lo. Han estat a punt de suprimir-lo.

MARC.

Hauria sigut un error.

NIL.

—

MARC.

Sí, hauria sigut un error no celebrar-lo.

Silenci.

MARC.

Cada cop que m'he enamorat d'un cos, he sentit que em faltaven llengües per acabar-lo de posseir mínimament. Sempre hauria necessitat tenir més cames, i més dits, i més hores, i menys orgasmes, per acabar-lo a posseir del tot, per no quedar-me només amb el puto regust del desig a la boca.

NIL.

Hi ha un tema teu que parla d'això.

MARC.

Una tema meu?

NIL.

Més maco, però gairebé amb les mateixes paraules.

MARC.

Tot i que de vegades el plaer només ens foti més mal, hauria sigut un error no celebrar-lo.

NIL.

Sí.

MARC.

I això no vol dir que igualment no em faci vomitar la seva puta merda de festa.

Silenci.

MARC.
Amb la Gertrudis era una altra cosa.

NIL.
Ens obligava a riure.

MARC.
—

NIL.
Hauries semblat un monstre, sinó, amb tantes cames i tants dits.

MARC.
—

NIL.
Tu sempre reies una mica menys que nosaltres, això sí.

MARC.
És possible.

NIL.
A tu Marc t'agradava fer-te el melancòlic.

MARC.
Mira qui parla.

NIL.
Confessa-ho.

MARC.
Era molt bèstia, la filla de puta, quan volia.

NIL.
I quan no volia també.

MARC.
Hm.

NIL.
A mi el cabell d'àngel no em desagrada.

MARC.
És carbassa confitada.

NIL.
Pitjor és la coca-cola, que no se sap ni què és.

MARC.
Vols parlar d'alguna cosa més?

NIL.
Podríem anar a ballar i oblidar-nos unes hores d'aquesta conversa.

Silenci.

NIL.

No vols ballar una estona amb mi?

MARC.

Ja ho veurem.

NIL.

De què depèn?

MARC.

Llegeixes llibres com un puto desesperat per intentar apropar-te una mica als altres, i l'únic que en treus són experiències pròpies que el que foten és aïllar-te vegada més.

NIL.

I llavors el millor és callar?

MARC.

Callar, segurament, és la gran mentida.

Entra la colombiana amb un plat amb pa i xocolata.

LA COLOMBIANA.

El berenar.

NIL.

I llavors el més còmode és deixar de fer res.

MARC.

—

NIL.

És molt millor tancar-te a fotocopiar llibres.

MARC.

Jo ja no sóc un artista.

NIL.

—

MARC, a la colombiana.

¿Verdad?

LA COLOMBIANA.

Claro.

El Nil fa una broma a la colombiana amb l'espanta-sogres.

Ella surt.

Silenci llarg.

Els dos mengen el berenar amb calma.

NIL.

I el teu germà?

MARC.
El meu germà, què?

NIL.
Quina relació teníeu?

MARC.
Ho preguntes per res en concret?

NIL.

MARC.
Una vegada, mirant una puta roca, vaig ser feliç amb ell.

NIL.
És músic?

MARC.

NIL.
És escriptor?

MARC.
Era una roca immensa, com un petit promontori.

NIL.

MARC.
No l'he vist des de fa més de vuit anys. Un cop em vaig tancar aquí ja no n'he tingut més notícies.

NIL.
Per què no me'n vols explicar res?

MARC.
I què collons tens ganes de saber?

NIL.
Això m'ho hauries de dir tu.

MARC.
Va venir un cap de setmana a Hullujenhuone. Era l'estiu. Vaig sortir a fotre un tomb amb ell, per la pista forestal que creuava els prats fins al poble més proper. Gairebé tota la passejada vam anar en silenci. De tant en tant ens miràvem, això sí. Vam aturar-nos davant d'aquella roca que hi havia en el marge d'un camí i ens hi vam quedar tota la puta tarda fins que se'ns va fotre fosc.

NIL.
Tu ets el petit?

MARC.
Potser per un parell de minuts.

NIL.

MARC.

No en sé gaire cosa més, de debò.

NIL.

Sou bessons?

MARC.

Més o menys.

Silenci.

NIL.

Com és que et deixaven sortir a passejar així com així?

MARC.

Era a l'estiu, no hi havia neu.

NIL.

MARC.

A tu aquí també et deixen sortir, i en canvi, no et mous mai de la puta habitació.

NIL.

MARC.

Aquell cop de puny me'l va fotre el meu company de llitera, sabies?

NIL.

Et feia por?

MARC.

No havia tingut temps de deixar a terra la bossa. Tot just m'acabaven d'assignar el llit, que aquell malparit es va llançar directe contra mi.

NIL.

Creia que només passava aquí, això de compartir habitació amb altres tarats.

MARC.

Vam arribar a ser amics, amb aquell, no et pensis, amics íntims i tot. En un lloc així, o et mates amb els teus companys, o els estimes amb una intensitat que no existeix en cap puto lloc més.

NIL.

MARC.

Por, en realitat, només te n'ha de fotre qui no et mostra les cartes des del principi.

NIL.

Un cop de puny sembla bastant explícit.

MARC.

NIL.

Deu ser per això que podem arribar a fer-nos tanta por a nosaltres mateixos.

Silenci.

MARC.

Com és que no m'ho havies dit abans, que coneixies la meva música?

NIL.

Pensava que t'ho hauria comentat la Gertrudis.

MARC.

Es veu que no m'ho va explicar tot.

NIL.

Et puc fer una pregunta?

MARC.

Depèn.

NIL.

Mira, és igual.

MARC.

Que no sigui sobre el meu germà.

NIL.

Sabries cantar-me les teves cançons, encara?

MARC.

He tingut prou temps d'oblidar-ne ja unes quantes, d'això en pots estar segur.

NIL.

Com el recordes aquell lloc de Finlàndia?

MARC.

Com un lloc higiènic.

NIL.

Jo també hi aniré si alguna vegada em toca el bitllet de loteria.

MARC.

Et sona Pete Seeger?

NIL.

Qui?

MARC.

Pregunta'm per Pete Seeger.

NIL.

Què vols que et preguntí?

MARC.
Per Pete Seeger.

NIL.
Qui era Pete Seeger?

MARC.
Un gran músic.

NIL.

MARC.
Per què t'amagues?

NIL.
Què et va explicar de mi la Gertrudis?

MARC.
Tu què li vas explicar?

NIL.
Suposo que tot el que volia que arribessis a saber.

MARC.
Que te la peles amb una corretja enroscada al coll?

NIL.
Aquestes coses si de cas les hem d'aprendre d'algú més experimentat.

MARC.
Al món hi ha cervellets autodidactes molt creatius.

NIL.
Això és cert.

MARC.
Aquí seria una putada que els cinturons estiguessin prohibits.

Silenci.

NIL.
Potser ajudaria a fer semblar aquest lloc una mica més seriós.

MARC.

NIL.
Avui no aniràs a escanejar papers?

MARC.
Va, deixa'm que t'abraci.

L'abraça.

NIL.
Em fas mal.

MARC.
No siguis tan fràgil, tu.

Entra la colombiana. Agafa el plats del berenar i recull les molles del terra.
El Marc li toca el cul al Nil. La colombiana surt.
El Marc no deixa d'abraçar el Nil fins després que ella hagi marxat.

NIL.
El que li vaig explicar a la Gertrudis són coses que sense ella escoltant-les ja no deuen tenir gaire sentit.

MARC.
—

NIL.
Vaig tancar-me aquí poc després de complir divuit anys i dia rere dia m'adono que cada cop em conec pitjor. Si m'ho demanessis crec que no et sabria tornar a explicar el motiu de la majoria de coses que he fet fins ara.

MARC.
I per què collons hauria de demanar-t'ho?

NIL.
No, per res.

MARC.
Aquí ens donen de berenar.

NIL.
Sí, pa amb xocolata.

Silenci.

MARC.
Si la tenies molta estona quieta, feia veure que es tornava impacient. Però sabia escoltar-te, eh, la cabrona, quan li parlaves de debò.

NIL.
A fora hi ha coca-cola i pastissos, si vols.

MARC.
Sí, i la guerra.

NIL.
—

MARC.
També hi ha la guerra, no?

NIL.
—

MARC.
A fora hi ha de tot.

NIL.
Hm, i un fotimer de gent disfressada corrent pel passadís, que no sé que és pitjor.

MARC.
En un indret o altre, a fora segur que hi ha qualsevol guerra de merda. No val, pensar que, quan no la tens a dintre, ja no la tens tampoc a fora. A dintre la tenim sempre, no?

Passa una rua de carnaval pel passadís.

NIL.
Sí.

MARC.
La pau és una puta convenció.

NIL.
El carnaval també.

MARC.
Se n'ha de ser conscient, per anar-ho mantenint.

NIL.
—

MARC.
Tu series capaç de matar algú?

NIL.
Per què m'ho preguntes?

MARC.
Series capaç de matar algú?

Silenci.

MARC.
Si un dia calgués que sortíssim d'aquesta merda de lloc per anar a combatre, doncs sortiríem i aniríem a combatre, no?

NIL.
Potser és millor saber-se retirar a temps i a poc a poc anar trobant el diàleg.

MARC.
La guerra esclata sense esperar/

NIL.
També molts cops no ve i en canvi tenim la poca vergonya d'esperar que esclati.

MARC.
—

NIL.

Esperem que així s'imposi un ordre en el que no hem tingut el valor d'ordenar nosaltres mateixos.

MARC.

Les esperances són un putó error.

NIL.

Hi ha gent que necessita d'aquesta benzina per anar tirant.

MARC.

I per a molts, faria igualment el fet si s'omplissin el dipòsit amb coca-cola.

Silenci.

MARC.

No m'has contestat.

NIL.

MARC.

Series capaç de matar algú?

NIL.

Sóc capaç de desitjar-ho.

Silenci llarg.

MARC.

Quina és la teva cançó preferida?

NIL.

Quina diries?

MARC.

N'hi ha un colló i mig.

NIL.

És una de Hullujenhuone.

MARC.

Això està clar.

NIL.

Les de Hullujenhuone són les millors que has fet, amb diferència.

MARC.

"El cant de la Gorgona".

NIL.

Què vols dir?

MARC.

És una cançó/

NIL.
És teva?

MARC.
Hm.

Silenci.

NIL.
El cant de la què?

MARC.
No la coneixes?

NIL.
—

MARC.
Jo és de les poques que encara recordo amb força detall.

NIL.
Ah sí?

MARC.
Així doncs, no és “El cant de la Gorgona”.

NIL.
Em sona.

MARC.
—

NIL.
És una que descriu el paisatge d'un llac gelat amb un cérvol congelat al mig?

MARC.
No, aquesta no és de Hullujenhuone.

NIL.
“El cant de la Gorgona” és la de les pedres?

MARC.
Hm.

NIL.
Em sembla que quan la vaig sentir no em va emocionar gaire, i després, doncs mira.

MARC.
Ja passen, aquestes coses.

NIL.
Però l'he escoltat dos cops com a màxim, eh.

MARC.
No estava del tot malament.

NIL.
Segur que no.

MARC.
Hm.

NIL.
Parlava sobre el Marcel?

Silenci.

MARC.
Ara parlaria sobre tu.

NIL.
—

MARC.
Sobre el teu puto càncer.

NIL.
Jo no sóc ningú.

MARC.
I què? Jo tampoc.

NIL.
—

MARC.
Hi ha una cosa que no entenc.

NIL.
Només una? Quina sort.

MARC.
Per què collons et vas venir tancar a la mateixa habitació que jo?

NIL.
Algunes coses no les he explicat mai ni a la Gertrudis.

MARC.
Per què collons t'has estat set putos anys a la meva habitació sense dir-me'n res?

NIL.
Em conec una mica.

MARC.
Per què?

NIL.
En realitat tampoc no li vaig explicar tantes coses, no et pensis. De vegades apareixia quan ja m'estava començant a obsessionar amb vés a saber què i jo em solia desfogar en ella una estona. Eren gairebé sempre les mateixes estupideses, però almenys em deixava que parlés i de tant en tant em feia alguna carícia al braç. Li era igual tornar a

escoltar el mateix cada cop, mentrestant els seus dits jugaven amb els meus cabells i jo em quedava més tranquil, encara que tan sols li hagués explicat una minúscula part d'aquesta merda que m'està matant per dintre.

MARC.

Una idea ja ens la fèiem, d'aquesta merda.

NIL.

Ah sí?

MARC.

Un pèl caòtica, potser.

NIL.

—

MARC.

Hi ha coses que no val la pena intentar ordenar per entendre-les.

Tornar a passar la rua de carnaval pel passadís.

MARC.

I entre això i la teva biblioteca particular...

NIL.

Ajuda'm a posar-hi ordre.

MARC.

Per què?

NIL.

Sol és bastant difícil.

MARC.

Per què jo?

Silenci.

NIL.

El Marcel no t'ha vingut a visitar en tots aquest anys.

MARC.

És dels pocs que va entendre de debò que jo l'únic que demanava és que em deixéssiu en pau d'una puta vegada.

NIL.

Vols que me'n vagi?

MARC.

—

NIL.

De fet ara m'adono que, si t'hagués conegut abans, no m'haurien impressionat igual les teves cançons.

MARC.

—

NIL.

I és probable que no m'haguessin servit absolutament de res.

MARC.

Jo només volia desaparèixer del mapa, a veure si ho entens.

NIL.

Potser el que hauríem de fer és intentar-la entendre de debò, la Gertrudis.

MARC.

No val la pena.

NIL.

Per què no?

MARC.

No ho arribarem a saber mai què va passar en realitat l'última nit.

NIL.

Ja te n'has oblidat?

MARC.

No, esclar que no.

NIL.

—

MARC.

De sobte, no em preguntis com, estàveu atrinxerats a la saleta de les fotocòpies.

NIL.

—

MARC.

Rèieu com si us haguéssiu tornat bojos.

NIL.

—

MARC.

Jo us cridava des de fora.

NIL.

—

MARC.

Al cap d'unes hores, es va obrir a poc a poc la porta i ella va sortir-ne amb una ampolla d'aigua a les mans.

NIL.

—

MARC.
Volia que brindéssim tots tres.

NIL.
—

MARC.
Era gairebé de nit quan va sortir de la saleta.

NIL.
A l'hivern es fa fosc aviat.

MARC.
I ens vam enclaustrar a l'habitació.

NIL.
I vam brindar.

MARC.
Va ser maco.

Silenci.

NIL.
Encara no entenc perquè ens ho havia d'espantillar tot d'aquella manera.

MARC.
Jo tampoc, però el que sé és que la Gertrudis és l'única persona pura que he conegut en la meua vida.

NIL.
—

MARC.
Sabia entendre l'alegria i la tristesa amb una naturalitat extraordinària. No siguem injustos amb ella. Aquella nit va ser preciosa.

NIL.
Ens va mostrar una sortida, primer, i després ens ho va empastifar tot.

MARC.
No ho arribarem a saber mai què va passar en realitat.

NIL.
Que se'ns va matar aquí dintre, va passar. Que se'ns va matar mentre tu i jo dormíem al terra mig despullats. Que ens va deixar en una situació postissa per tota la vida. Ara ni jo ja no puc pretendre controlar-me, ni tu no podràs aconseguir trobar cap mena de silenci interior. I en canvi ho desitgem més que mai.

MARC.
Jo si vols et foto un cop de puny.

NIL.
—

MARC.

Així no caldrà que te les piris a Finlàndia. Estalvies una mica per si no et tornés a tocar la loteria, que és probable.

NIL.

De fet estic pràcticament arruïnat.

MARC.

Ara vols que et deixi diners?

Tornar a passar la rua de carnaval pel passadís.

MARC.

Hòstia puta, per això tenies tanta xerrera, tu, avui.

NIL.

—

MARC.

Doncs si no pagues, aquests són capaços de portar-nos el pa sol.

NIL.

Podem sortir a fora amb una bossa i robar tots els pastissos que trobem.

MARC.

No tindrem altre remei.

NIL.

És la llei de la selva.

MARC.

D'alguna manera haurem de sobreviure.

NIL.

No et preocupis, jo em quedaré jo amb els de cabell d'àngel.

MARC.

Millor.

NIL.

Ja no tens ganes de vomitar?

MARC.

Intentes callar per no destruir també tot allò que t'envolta, perquè has donat forma a més cançons de les que una sola persona podria arribar a suportar mai. I no només ja no les entens, aquelles cançons, sinó que l'únic que en perceps és el dolor que provoquen en tothom qui les escolta.

NIL.

—

MARC.

Porto deu putos anys repetint-me que aquesta era l'única actitud responsable, i l'únic que he fotut, hòstia, ha sigut alimentar una obsessió que el dia que esclati no oferirà res a canvi.

NIL.

MARC.

No sé si tinc gaires diners per oferir-te, t'avisó.

NIL.

Potser tu no em podràs ajudar mai, però la teva música en algun moment ho va fer molt més que cap altra cosa en el món.

MARC.

Ara no em vomitis tu també, eh.

NIL.

L'error segurament va ser creure que així trobaria el que em faltava.

MARC.

És impossible trobar el silenci callant.

NIL.

MARC.

Igual que no podem oblidar el dolor a través del plaer, perquè les carícies d'un altre cos només ens fan sentir amb més intensitat la nostra carn.

NIL.

Marc, hi ha una cosa que has de saber.

MARC.

Que estàs enamorat de la colombiana.

Silenci.

NIL.

Que vas haver de tornar de Hullujenhuone perquè els beneficis dels discos ja no donaven per més.

MARC.

Això d'Internet és una putada.

NIL.

La teva estada aquí durant tots aquests anys te l'he anat pagant jo de la meva butxaca, sabies?

Silenci.

MARC.

Sí.

NIL.

MARC.

Sí que ho sabia.

Torna a passar la rua de carnaval pel passadís.

NIL.

De debò?

MARC.

Per quina raó m'ho véns a dir ara?

NIL.

Això no l'hi vaig explicar a la Gertrudis.

MARC.

Ah no?

NIL.

De debò que ho sabies?

Silenci.

MARC.

La perfecció sempre ens paraitzarà, perquè si no ens sentim profundament desenganyats és impossible que tinguem la necessitat de buscar cap mena de resposta nova. Igual que és absolutament impossible que aconseguim oblidar-nos de nosaltres mateixos mentre visquem sols. Quan no tens cap mena de companyia, no et pots oblidar de tu mateix.

NIL.

MARC.

I per tant ja podem tancar-nos on sigui, que en solitari no trobarem el silenci mai.

Marc es posa un barret.

Entra el soroll de la rua que s'apropa, probablement des d'un altre pis.

MARC.

Si el que necessites és tornar a tenir diners, treballa.

El Marc surt de l'habitació. Silenci.

El Nil agafa fa una bossa amb les seves coses per marxar.

FOSCOR